

CUỘC ĐIỆN THOẠI NGÀY MƯA

Vậy là đã nửa năm kể từ ngày vụ tai nạn khủng khiếp xảy ra. Trên đường đi học về, Nguyên bị một chiếc xe buýt đâm phải, đôi chân dập nát nên phải cưa. Bao ước mơ, hoài bão của một cô bé tuổi mười lăm vỡ vụn theo tai nạn thảm khốc ấy. Từ lúc chuyện dữ xảy ra, Nguyên không còn nói chuyện, gặp gỡ hay tiếp xúc với bất kỳ ai ngoài bố mẹ. Nguyên cho rằng cuộc sống của mình như vậy là hết, mọi điều tốt đẹp trên đời sẽ chẳng bao giờ đến với mình nữa...

Bỗng tiếng chuông điện thoại reo vang, một cuộc điện thoại gọi nhầm vào máy nhà Nguyên. Sau khi xin lỗi vì đã làm phiền, cô bạn ở đầu dây bên kia hỏi khẽ:

- Mình nghe giọng bạn buồn quá! Có phải bạn đang gặp chuyện gì không? Mình rất vui nếu có thể giúp bạn...
Chẳng hiểu sao lúc ấy Nguyên lại khóc và muốn tâm sự ngay với người bạn đó. Nguyên khẽ nói:

- Mình đã gặp một tai nạn khủng khiếp và tai nạn ấy khiến mình không thể đi lại được nữa...
Cô bé ở đầu dây bên kia lặng đi một lát, rồi nhỏ nhẹ:

- Mình tên là Mai. Mình xin chia buồn cùng bạn vì nỗi bất hạnh này. Nhưng bạn hãy cố gắng lên bởi xung quanh bạn còn rất nhiều điều tốt đẹp. Mình nghĩ rằng, lúc này thiên nhiên sẽ là bài thuốc hiệu quả giúp bạn mau chóng lấy lại tinh thần đấy.

Nguyên ngập ngừng:

- Lâu lắm rồi mình chưa ra khỏi phòng. Thực ra là mình rất ngại...

Mai mỉm cười nói tiếp:

- Nếu vậy thì mình sẽ kể cho bạn nghe nhé!

Rồi cứ thế, hằng ngày Mai và Nguyên đều nói chuyện với nhau qua điện thoại. Nguyên mặc cảm nên vẫn sống khép mình. Tuy nhiên, cô bé rất thích nghe Mai kể chuyện. Từ chuyện vườn hoa nhà Mai có những loại cây gì, màu sắc của chúng rực rỡ ra sao, đến chuyện con mèo nhà Mai rình bắt chuột như thế nào...

Qua lời kể của Mai, trước mắt Nguyên hiện ra một bức tranh thật sống động, rực rỡ sắc màu, ngát hương thơm và rộn rã âm thanh. Nụ cười đã dần trở lại trên môi Nguyên. Và điều tuyệt vời hơn cả là Nguyên bắt đầu muốn ra ngoài để tận hưởng cảm giác hạnh phúc mà thiên nhiên mang lại.

Hôm nay, Nguyên rất vui vì Mai hẹn sẽ đến thăm và đưa Nguyên đi chơi. Đúng giờ hẹn, Mai đến nhà Nguyên với bó hồng vàng trên tay, loại hoa mà Nguyên rất thích.

Chưa kịp vui mừng vì được gặp người bạn bấy lâu tâm sự qua điện thoại, Nguyên đã giật mình nhận ra một sự thật đau lòng: Mai là người khiếm thị.

Không để Nguyên hỏi gì thêm, Mai nói luôn:

- Xin lỗi Nguyên vì mình đã giấu bạn, tất cả những gì mình kể với bạn đều do mình tưởng tượng ra thôi. Từ khi sinh ra mình đã không nhìn thấy ánh sáng rồi. Mình kể cho bạn nghe là để bạn thêm tự tin, thêm yêu cuộc sống và yêu chính bản thân mình.

Rồi Nguyên và Mai cùng òa khóc, hai cô bé ôm chặt lấy nhau. Nguyên chợt nhận ra rằng, trên đời này còn có nhiều người bất hạnh hơn mình, chính vì thế mà mình phải cố gắng vượt qua khó khăn, cố gắng sống tốt. Giọt nước mắt vẫn lăn dài trên má càng khiến cô bé hiểu một chân lý giản dị: không chỉ nụ cười mà đôi khi

giọt nước mắt cũng là niềm hạnh phúc, đó là giọt nước mắt đồng cảm của con người với con người.

Nguyên thầm cảm ơn cuộc điện thoại nhằm lẫn vào ngày mưa hôm ấy, bởi chính nó đã mang đến cho Nguyên không chỉ một người bạn tuyệt vời mà còn tiếp thêm cho cô bé sức mạnh, niềm tin vào cuộc sống và chấp cánh ước mơ để bay cao, bay xa hơn...

Nguyễn Thu Hằng

